

Τῷ Ἐντιμοτάτῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Μπουτάρη, Δημάρχῳ Θεσσαλονίκης, Προέδρῳ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας, τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ τοῦ παναγάρχου Θεοῦ ἡμῶν.

«Τὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν εἶναι μόνο ἡ Κιβωτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι καὶ ἡ παράδοση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ἔκφραση τῆς διάρκειάς του. Στους μεγάλους χρόνους τοῦ Βυζαντίου τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ συνδέσῃ τοὺς δύο κόσμους: τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πνεῦμα μὲ τὸν Χριστιανισμό... Τὸ Ἔθνος, μέσῳ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, θὰ ἀποκτήσῃ συνείδηση τῆς συνέχειάς του, θὰ κρατηθῇ συμπαγές, θὰ ἀντισταθῇ. Τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ γίνῃ ὁ κορυφαῖος χώρος τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος... Ἐκεῖ, μπαίνοντας στὰ σύνορα τοῦ Ἁγίου Ὄρους [οἱ φωτισμένοι ἄνδρες], ξέρανε πὼς ἦταν πιά στὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, καὶ πὼς γι' αὐτὸ καμιὰ ἐγκόσμια ἐξουσία δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ παραβιάσῃ τὸ σύνορο... Τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ γίνῃ ἔτσι ὄχι μόνο καταφύγιο, ἀλλὰ καὶ χώρος λυτρώσεως. Καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρῆκαν αὐτὴ τὴ λύτρωση θὰ στοιβάζονται, μέσ' στοὺς αἰῶνες, σ' αὐτὸ τὸ ξεκομμένο ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμον ἐρημητήριο: μνημεῖα ἀρχιτεκτονικά, μνημεῖα τέχνης, ἔργα σοφίας καὶ ποιήσεως...».

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ μέγας Μικρασιάτης πεζογράφος καὶ ἀκαδημαϊκὸς Ἡλίας Βενέζης (Πρόλογος εἰς βιβλίον «Ὁ Ἄθως», καθηγητοῦ Παύλου Μυλωνᾶ, Ἀθήνα 1963, σσ. 11-12) τὸ 1963, ὅταν τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐώρταζε τὰ χίλια ἔτη ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τοῦ πρώτου κοινοβίου αὐτοῦ, τῆς Μεγίστης Λαύρας, θὰ δώσῃ τὴν ἰδικὴν του ἐξήγησιν διὰ τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης φαινόμενον τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐνθα φυλάσσεται εἰς τεράστιος ἀνεκτίμητος ἱστορικός, ἀρχαιολογικός καὶ πνευματικὸς θησαυρός.

Αὐτὸν τὸν θησαυρὸν προσπαθεῖ φιλοτίμως ἡ Ἀγιορειτικὴ Ἑστία, ὑπὸ τὴν φιλόξενον φιλοαγιορειτικὴν στέγην τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης, νὰ καταστήσῃ περισσότερον προσιτὸν καὶ γνωστὸν εἰς τὸν λαόν, μὲ τὴν σημαντικὴν δραστηριότητα αὐτῆς κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίαι. Καὶ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ ἔχει ἐπιτύχει. Διὰ τῶν ποικίλων ἐκδηλώσεων καὶ διοργανώσεων αὐτῆς, διὰ τῶν συνεδρίων καὶ τῶν ἐκδόσεων, διὰ τῶν ἐκθέσεων καὶ τῶν μεμονωμένων ὀμιλιῶν, μυεῖ τὸ φιλοαγιορειτικὸν κοινὸν ὄχι μόνον τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, εἰς τὰ μυστικά τοῦ ὑπερχλιετοῦς ἀγιορειτικοῦ μοναχικοῦ βίου. Διότι ἡ ζωὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐνῶ παραμένει μυστικὴ καὶ κεκρυμμένη εἰς τὴν λατρείαν, εἰς τὰ κελλία καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν μοναχῶν, ἐν τούτοις εἶναι συγγενῆς, κοντινὴ καὶ ἀνοικτὴ εἰς κάθε ἄνθρωπον. Τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας, ἡ Ἀθωνικὴ Πολιτεία, ζῆ ὡς ἐν ἠγαπημένον πλάσμα εἰς μίαν στοργικὴν ἀγκάλην, τὴν ἀγκάλην τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ὑπερασπίζεται καὶ τὸ τροφοδοτεῖ μὲ νέον αἷμα.

Ὅθεν, μνήμονες πάντοτε τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν πολυτίμου προσφορᾶς τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἑστίας, μετὰ χαρᾶς ἐπληροφορήθημεν τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ νέου θεσμοῦ τῶν ὑπ' αὐτῆς ὀργανουμένων ἐνιαυσίων Διεθνῶν

Ἐπιστημονικῶν Ἐργαστηρίων, εἰς τὰ ὅποια θὰ παρουσιάζονται πρωτότυποι ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις καὶ ἐρευνητικαὶ ἐργασίαι, με θέμα τὴν τέχνην, τὸ φυσικὸν περιβάλλον, τὴν ἰστορίαν, τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ ἄλλους τομεῖς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ συμπαράστασιν τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης. Πιστεύομεν, ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ συνεχισθῆ, ὑπὸ ἑτέραν μορφήν, ἡ χρυσὴ σειρὰ τῶν ἐπιτυχῶν Συνεδρίων τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἑστίας, τὰ ὅποια τόσον πολλὰ ἀγαθὰ συνεισέφερον εἰς τὴν μελέτην τῆς ἰστορίας καὶ τῆς πολιτιστικῆς κληρονομίας αὐτοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εὐλογοῦντες τὴν διοργάνωσιν τοῦ Α' Διεθνoῦς Ἐπιστημονικοῦ Ἐργαστηρίου, εὐχόμεθα ὅπως, ταῖς πρεσβείαις τῆς Κυρίας Θεοτόκου, αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ στεφθοῦν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐκλεκτῶν ἐπιστημόνων καὶ ἐρευνητῶν ἀποκαλύψῃ καὶ ἑτέρας ἀγνώστους πτυχὰς τοῦ πολυεπιπέδου ἁγιορειτικοῦ βίου καὶ τῆς μακραίωνος ἄθωνικῆς ἰστορίας.

Ἡ δὲ χάρις τοῦ Σωτῆρος καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἁβίς' Νοεμβρίου κθ'

~~Ἐπιτομή~~
Ἐπιτομή διαόουσιν εὐχίεω β.
Ἐπιτομή